

Arrest

nr. 255 592 van 4 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 26 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op respectievelijk 13 en 15 oktober 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 10 november 2020 ten aanzien van de eerste verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent op 27/09/1977 geboren in La Libertad. U was niet politiek actief en kende geen problemen met uw autoriteiten. U bent gehuwd met G.D.F.G.A. (...) en heeft twee kinderen. Uw dochter F.G.C.D. (...) is 20 jaar. Uw zoon F.G.C.G. is 17 jaar. Jullie waren financieel welgesteld in El Salvador. U woonde met uw gezin in een private en bewaakte zone in Residencia San Antonio in Santa Tecla (La Libertad). Uw echtgenote was huisvrouw. Uw dochter C.D. studeerde communicatie aan de privé-universiteit Mathias Delgado. Uw zoon studeerde aan een privéschool in Santa Tecla. In 2010 begon u voor Distribuidora Salvadorena te werken. Het is een bedrijf dat 500 werknemers telt, zijn hoofdzetel in Santa Tecla heeft en alcoholische dranken verkoopt aan restaurants, bars, discotheken en benzinstations. U werkte altijd op de afdeling verkoop die 32 werknemers telde. Als verkoper ging u langs bij verschillende zaken om promoties aan te prijzen en een inventaris op te maken van de bestellingen. Elke dag ging u langs bij klanten in een welbepaalde regio.

Tot 20/06/2019 kende u geen problemen. Die dag ging u langs bij klanten in de regio Santa Tecla. Toen u buitenkwam uit het benzinstation 'Uno Uvilla' in de zone San José Del Pino werd u op de parkeerplaats plots benaderd door drie bendeleden van Mara Salvatrusha (MS). De bendeleden zeiden dat u hen wekelijks 10 dollar moest betalen om daar te mogen komen. Toen u de bendeleden informeerde dat uw werkgever reeds renta (afpersingsgeld) betaalde om in de zone te leveren, zeiden ze dat u die 10 dollar persoonlijk moest betalen.

De bendeleden maakten een foto van uw identiteitskaart waarop uw adres stond. U betaalde de bendeleden 10 dollar en kende die dag geen verdere problemen. U verwittigde uw baas die u aanraade om klacht in te dienen voor elk incident dat zich in de toekomst zou voordoen. Op 24/06/2019 ging u naar een politiekantoor in de buurt van de Technologische Universiteit in San Salvador en diende u een klacht in.

Op 27/06/2019, ging u opnieuw naar het benzinstation om er bestellingen op te nemen. Toen u buitenkwam werd u opgewacht door bendeleden. U betaalde hen wederom 10 dollar en kon beschikken. Op 04/07/2019 werd u een derde keer op dezelfde plaats door de bendeleden benaderd toen u een betalingscheque voor de leveringen afhaalde. De bendeleden zeiden dat ze vanaf nu in plaats van 10 dollar wekelijks 50 dollar van u wilden. Deze keer ging de afpersing gepaard met bedreigingen. De bendeleden kenden de routine van uw gezin, wisten waar u woonde en waar uw kinderen school liepen. Uw belagers dreigden ermee u en uw familie iets aan te doen indien u niet zou betalen. U nam de bedreigingen ernstig en diende dezelfde dag ontslag in op uw werk. Na het incident sprak u met uw echtgenote en uw twee kinderen en namen jullie samen de beslissing om uit El Salvador te vertrekken. Op 05/07/2019 ging u met uw gezin naar een reisbureau, waar jullie een vlucht naar België boekten voor 19/07/2019. Tussen 05/07/2019 en 19/07/2019 verbleef u met uw gezin bij uw zus in de private en beveiligde wijk Residencia Magnolia in de kolonie Lourdes Colon (La Libertad).

Uiteindelijk vertrokken jullie op 19/07/2019 met het vliegtuig naar België. U kwam op 20/07/2019 aan in België aan en diende op 26/07/2019 een verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in.

Via een buurvrouw in Residencia San Antonio, vernamen jullie dat drie bendeleden de bewaker van jullie zone in december 2019 en juli 2019 had aangesproken en men naar u had gevraagd.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort, uw huwelijksakte, uw identiteitskaart, het paspoort van uw minderjarige zoon C. , de geboorteakte van uw zoon C. , een attest van uw werk bij Distribuidoria Salvadorena (dd.18/09/2019) in verband met uw werk als verkoper en gegevens over uw loon, een klacht bij de politie van 24/06/2019, de reservatiegegevens van jullie vlucht naar België en verschillende krantenartikelen over bende geweld in El Salvador neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw

rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van een ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet te moeten koesteren.

Tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS van 13/10/2020 verklaarde u niet terug te kunnen naar El Salvador uit vrees voor nieuwe problemen met bendeleden van de Mara Salvatrusha (MS) die u afpersten en bedreigden tijdens de uitvoering van uw job als verkoper van een bedrijf dat alcoholische dranken verdeelt.

Voor wat betreft de door u aangehaalde problemen met afpersingen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit de door u aangehaalde problemen blijkt dat de reden waarom bendeleden u afpersten aan een benzinstation in San José Del Pino puur crimineel en economisch van aard was (CGVS, p.13-14). Naast de renta (afpersingsgeld) die uw werkgever reeds betaalde aan de bendeleden van de Mara Salvatrusha (MS) om in de zone te mogen leveren, werd u een persoonlijke wekelijkse bijdrage gevraagd in ruil om er mogen komen (CGVS, p.14).

Aanvullend dient te worden opgemerkt dat uit de verklaringen die uw dochter in dit verband aflegde evenmin een link met de Conventie op basis van (toegeschreven) politieke opinie kan worden afgeleid. Zij beweerde dat het betalen van renta aan personen die niet werken en zelf geen inspanningen leveren gewoon omdat zij denken dat u stabiel leven leidt niet eerlijk is (CGVS, dochter, p.15). Een kopie van het persoonlijk onderhoud van uw dochter werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Daarnaast maakte u niet aannemelijk een reëel risico op het lijden van een ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet te moeten koesteren. Immers, uw verklaringen bevatten verschillende elementen die de geloofwaardigheid van de ernst van de door u aangehaalde problemen en uw vrees bij terugkeer op de helling plaatsen.

Ten eerste dringt de vraag zich op waarom bendeleden u plots op 20/06/2019 10 dollar renta (afpersingsgeld) beginnen vragen zijn. Immers, uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u al meer dan een jaar elke donderdag het benzinstation bezocht en voordien nooit enigerlei problemen heeft ondervonden (CGVS, p.12-13; p.16). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw werkgever reeds renta

betaalde om in de zone te mogen leveren (CGVS, p. 12) en uw collega's in de zone San José Del Pino nooit eerder problemen met bendeleden hadden gekend (CGVS, p.18-19).

Verder dient te worden opgemerkt dat u weinig informatie kon verschaffen over de procedure van betaling van renta door uw bedrijf aan de bendeleden van de kolonie San José Del Pino (CGVS, p.18). Hiernaar gevraagd raakte u niet verder dan te stellen dat de vrachtwagenchauffeurs hiervoor verantwoordelijk zijn. Waar of aan wie de renta in deze zone moest worden betaald, wist u niet (CGVS, p.18). Dat u naliet zich hierover grondig te informeren bij uw werkgever is merkwaardig en brengt de geloofwaardigheid van uw vrees in het gedrang (CGVS, p.18; p.20).

Verder is het uitermate merkwaardig dat u-die reeds sinds 2010 bij het bedrijf tewerkgesteld was- zelf voor de renta zou hebben moeten opdraaien (CGVS, p.17). Eveneens is het weinig plausibel dat na de gebeurtenissen van 20/06/2019 niet één collega met u van route kon wisselen of uw route kon overnemen (CGVS, p.18).

Aanvullend dient in dit verband te worden opgemerkt dat u het antwoord schuldig moest blijven toen u werd gevraagd wie van uw collega's na 04/07/2019 uw klanten in de zone San José Del Pino bezocht (CGVS, p.22). Evenmin kon u antwoorden toen u werd gevraagd of het bedrijf nadien nog problemen aan het bewuste benzinstation met bendeleden heeft gekend. Het feit dat u op geen enkel ogenblik geprobeerd heeft om informatie te verzamelen over de precieze situatie voor uw voormalige collega's en het bedrijf waarvoor u jarenlang werkzaam was is opmerkelijk en strookt niet met de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees (CGVS, p.22).

Niets belette u om u via uw schoonmoeder-die zich na uw vertrek op uw vraag naar uw ex-werkgever begaf om een bewijs van tewerkstelling aan te vragen-hierover te informeren (CGVS, p.22). Uw verklaring in dit verband als zou het moeilijk zijn om informatie te bekomen en het beter is om alle contacten te verbreken, is niet afdoende (CGVS, p.22).

Wat er ook van moge zijn, uit uw verklaringen blijkt dat het financieel geen probleem voor u was om de bendeleden wekelijks 10 dollar renta te betalen en u ook na 20/06/2019 uw klanten in de zone waar u werd afgeperst bleef opzoeken. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw adres bij de bendeleden gekend aangezien zij op 20/06/2019 een kopie van uw identiteitskaart namen (CGVS, p.14; p.17). Uit bovenstaande kan geenszins worden afgeleid dat u schrik zou hebben gehad voor verdere problemen (CGVS, p.17-18). Gevraagd waarom u-rekening houdend met bovenvermelde- toch bent teruggekeerd naar het benzinstation, antwoordde u dat het bedrijf de filosofie heeft om steeds de klanten te bezoeken en u toen bovendien geen gevaar liep (CGVS, p.17). Rekening houdend met het gegeven dat bendeleden sinds 20/06/2019 uw adres kenden vroeg het CGVS u om verduidelijking over uw verklaring als zou u geen gevaar hebben gelopen. U antwoordde dat de bendeleden u op 20/06/2019 en 27/06/2019 niets zeiden over het feit dat zij wisten waar u woonde en waar uw kinderen studeerden (CGVS, p. 17). Tevens voegde u eraan toe dat pas op 04/07/2019 de afpersingen gepaard gingen met bedreigingen aan uw adres en dat van uw gezinsleden (CGVS, p. 14; p.16; p.20).

Bovenstaande beweringen zijn uitermate merkwaardig. Immers, uit een vertaling van de door u neergelegde klacht bij de politie van 24/06/2019 blijkt dat u expliciet melding maakte van bedreigingen aan uw adres. In de klacht wordt melding gemaakt van het feit dat bendeleden u waarschuwden u waar dan ook te zullen zoeken indien u hen geen 10 dollar betaalde. Een kopie van de vertaling van de klacht werd toegevoegd aan het administratief dossier. Dat de inhoud van de klacht van de aard van de problemen niet overeenstemt met uw verklaringen voor het CGVS is uitermate merkwaardig en zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u voor de feiten van 20/06/2019 wel een klacht indiende bij de politie, maar naliet zich tot de politie te richten voor het incident op 04/07/2019 waarvoor u uiteindelijk het land besloot te verlaten. Op aanraden van uw baas diende u op 24/06/2019 een klacht in over de gebeurtenissen van 20/06/2019 (CGVS, p.17; p.19-20). Uw verklaring voor het niet indienen van een klacht voor uw probleem op 04/07/2019, namelijk als zou u met uw klacht op 20/06/2019 nieuwe problemen hebben willen voorkomen en schrik hebben gehad voor represailles omdat een kennis van u in 2017 door het indienen van een klacht problemen kende kan het CGVS slechts weinig overtuigen (CGVS, p.20; p.23). Temeer omdat u voor de feiten van 20/06/2019 wel klacht indiende en de bendeleden toen ook al over uw identiteitsgegevens en adres beschikten. Bovendien informeerde de politie u op 30/06/2019 dat er geen arrestaties konden worden verricht omdat uw klacht op 24/06/2019 een eenvoudige klacht betrof die geregistreerd werd voor het geval u later iets zou overkomen (CGVS,

p.21). In het licht van bovenstaande is het merkwaardig dat u voor de feiten van 04/07/2019 nooit naar de politie bent gestapt. Wat er ook van moge zijn, u liet na om na 30/06/2019 of na uw vertrek uit El Salvador contact op te nemen met de politie of uw werkgever om verdere informatie over uw klacht van 24/06/2019 in te winnen (CGVS, p.21). Als reden haalde u aan dat u dacht dat de bendeleden u niet meer zouden zoeken en u de situatie niet langer in de gaten wilde houden omdat het geen aangename situatie betreft (CGVS, p.21). Bovenstaande beweringen zijn opmerkelijk en zetten de geloofwaardigheid van uw vrees wederom op de helling.

Het CGVS stelt zich voorts serieuze vragen over de ernst van de door u aangehaalde feiten. Behalve de dreigementen op 04/07/2019 kende u in El Salvador geen andere problemen meer (CGVS, p.21). Om problemen te vermijden ging u op 05/07/2019 met uw gezin bij uw zus in Residencia Magnolia in de kolonie Lourdes Colon (La Libertad) wonen, waar u bleef tot aan uw vertrek naar België op 19/07/2019. Echter uit uw verklaringen blijkt dat jullie niet nalieten om zich in deze periode buiten de kolonie te begeven.

G-

Zo blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote G.D.F.G.A. dat u naar uw woning in San Antonio terugkeerde om spullen op te halen (xxxx, notities persoonlijk onderhoud, p.5). Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt tevens dat u tijdens het verblijf bij uw zus naar Mejicanos bent gegaan om er een recente geboorteakte van uw dochter af te halen (CGVS, verklaringen echtgenote, p.12). Tevens gingen jullie enkele dagen voor jullie vertrek naar België met het gezin naar de school van uw zoon in Santa Tecla en de universiteit van uw dochter in de buurt van Antiguo Cuscatlan om de formaliteiten voor de uitschrijving van uw kinderen in orde te maken (CGVS, echtgenote, p.6 + CGVS verklaringen dochter, p.7-8; p.14). Dat jullie zich ver buiten de kolonie van uw zus verplaatsten om administratieve zaken in orde te maken valt moeilijk te rijmen met iemand die een vrees voor zijn leven en dat van zijn gezin zou hebben moeten koesteren. Dat u voor uw verplaatsingen uit voorzorg de wagen van uw zus zou hebben gebruikt, wijzigt hieraan niets (CGVS, dochter, p.11).

Voor wat betreft uw verklaring als zouden in december 2019 en juli 2020 individuen, die eruit zagen als bendeleden, bij de bewaker van jullie woonzone naar jullie komen vragen zijn dient verder te worden opgemerkt dat dit louter een blote bewering betreft die u niet kon hardmaken (CGVS, p. 21). Bovendien konden noch u, noch uw familieleden concrete informatie verschaffen over de identiteit van de personen die naar jullie op zoek zouden zijn gekomen (CGVS, p.22 + CGVS, dochter, p.5). U maakte evenmin aannemelijk dat deze feiten verband houden met de afpersingen en bedreigingen waarmee u in juni en juli 2019 tijdens uw werk te kampen kreeg (CGVS, p.22). Uw verklaring in dit verband al heeft u geen enkele vriend die iets te maken heeft met bendes, kan het CGVS niet overtuigen (CGVS, p.22).

Volledigheidshalve dient in dit verband te worden opgemerkt dat uw familieleden in El Salvador sinds jullie vertrek geen problemen met bendeleden hebben gekend zoals u dochter verklaart (CGVS, dochter, p.12), wat vragen doet rijzen over de ernst van de door u aangehaalde problemen.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen kan niet worden afgeleid dat u en uw gezinsleden een reëel risico op ernstig schade in de zin artikel 48/4, § 2, b) dienen te moeten koesteren.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten tot slot kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw huwelijksakte en het paspoort en de geboorteakte van uw minderjarige zoon bevestigen uw identiteit en nationaliteit, elementen die hier niet ter discussie staan. Ook het door u neergelegde attest van uw werk met informatie over uw functie en uw loon en de boekingsgegevens van uw vluchtigreis en deze van uw familieleden naar België wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. De door u neergelegde persartikels belichten tot slot de algemene situatie van bendegegeweld in uw land, maar laten evenmin niet toe bovenstaande appreciatie om te buigen.

Voor de volledigheid dient te worden opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw echtgenote G.D.F.G.A. (...) en uw meerderjarige dochter F.G.C.D. (...) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De commissaris-generaal neemt op 10 november 2020 ten aanzien van tweede en derde verzoeksters eveneens een aparte beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Tweede en derde verzoekster delen via hun advocaat mee dat zij zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst, El Salvador. Ook de minderjarige zoon is teruggekeerd.

De Raad wijst erop dat “*zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit*” een voorwaarde is om te voldoen aan de vluchtelingenstatus.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenmin worden toegekend aan de persoon die intussen is teruggekeerd naar zijn/haar land van herkomst.

Tweede en derde verzoekster hebben derhalve geen belang bij hun vraag de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, noch bij hun eventuele vraag de bestreden beslissingen te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Waar de voorzitter van de Raad hen erop wijst dat het belang bij hun beroep door hun terugkeer lijkt te zijn teloorgegaan en hen uitnodigt hierover eventuele bijkomende toelichtingen te verstrekken, repliceren zij enkel dat de Raad hierover ‘zal oordelen’ en hebben zij geen verdere opmerkingen.

Gelet op deze vaststellingen, en bij gebrek aan enige concrete toelichting waaruit zou blijken dat er anders over moet worden gedacht, moet worden besloten dat tweede en derde verzoekster geen blijk meer geven van het vereiste actuele belang bij hun beroep (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Het beroep in zoverre ingediend tegen de tweede en derde bestreden beslissingen is onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van tweede en derde verzoekster.

Het beroep zal vervolgens enkel worden besproken en beoordeeld in zoverre het betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing genomen in hoofde van eerste verzoeker (hierna: verzoeker).

3. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 1 A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 57/6/2 juncto 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de onafhankelijkheidsplicht en van de onpartijdigheidsplicht.

Verzoeker gaat vooreerst in op de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas waarbij hij de motieven de bestreden beslissing tracht te weerleggen als volgt:

“Het CGVS hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers omwille van volgende redenen:

- *Jarenlang ging eerste verzoeker wekelijks naar het benzinstation Uno Utilo zonder problemen te kennen. Volgens het CGVS is het dan ook niet aannemelijk dat verzoeker in juni 2019 voor de eerste keer benaderd werd om een renta te betalen*

Verzoekers hebben natuurlijk geen verklaringen waarom zij op dat moment voor de eerste keer benaderd werden door de bende, of waarom ze tot dan bespaard werden. Dit is mogelijks doordat ze in een beveiligde wijk verbleven, en daardoor minder gemakkelijk bereikbaar waren voor de bendes.

Dit kan ook toevallig zijn, bijvoorbeeld dat de bendes ergens geld moesten vinden en dus op zoek zijn gegaan naar andere slachtoffers van de renta.

- *Het CGVS vindt het weinig aannemelijk dat eerste verzoeker gevraagd zou worden om een renta te betalen terwijl zijn werkgever reeds een renta betaalde*

Hier is er doorheen de bestreden beslissingen een interpretatiefout van het CGVS. De reden van de renta in hoofde van eerste verzoeker was niet vergelijkbaar met die dat door het bedrijf betaald moest worden. Het was een persoonlijke renta, die iedere week door de eerste verzoeker persoonlijk betaald moest worden, en de plaatselijke afspraak was op de parking van benzinstation Uno Utilo.

Dat verzoeker daar naartoe moest voor zijn werk of niet, was daarbij irrelevant: hij moest die renta wekelijks betalen.

Gezien verzoekers in een beveiligde wijk woonden, verkoos de mara MS waarschijnlijk om op een andere plaats te komen om de renta te eisen. Zou verzoeker echter niet opdagen op de wekelijkse afspraak, dan zouden de bendeleden wel naar zijn huis afkomen, zoals eerste verzoeker het ook verklaarde in de klacht die hij ingediend heeft op 24 juni 2020.

Het feit dat het bedrijf reeds renta betaalde was dan ook irrelevant voor de mara MS.

- *Eerste verzoeker heeft geen weet van collega's die ook een renta zouden moeten betalen*

Het is zo in El Salvador dat mensen niet graag over het betalen van een renta spreken. Ze hebben schrik voor de bendes, die eisen de grootste discretie over de verschuldigde renta. Ze zijn bang voor een wraak van de bende in het geval dat de bende zou horen dat het slachtoffer daar openlijk over spreekt.

Zou verwerende partij een betere kennis hebben van de situatie in El Salvador, zou ze niet verbaasd zijn dat mensen heel weinig op de hoogte zijn van de problemen van andere personen (vrienden, collega's) met de bendes.

Gezien de inhoud van de bestreden beslissingen heeft eerste verzoeker beslist om toch zijn ex baas te contacteren om te vragen of andere werknemers van het bedrijf problemen hebben gekregen met de bendes. Hij is in afwachting van een antwoord van zijn baas (stuk A6).

- *Eerste verzoeker kent niet de details over de betaling van de renta door het bedrijf waarvoor hij werkte*

Eerste verzoeker verklaart dat het bijzonder onaangepast is om over een renta met zijn baas te spreken in El Salvador. Zou hij meer details hebben gevraagd over de concrete betalingswijze, zou het wenkbrauwen hebben doen fronsen. Zijn baas zou zich waarschijnlijk afgevraagd hebben of verzoeker geen connectie heeft met de rivaliserende bende, bijvoorbeeld.

Gezien de inhoud van de bestreden beslissingen heeft eerste verzoeker ook daaromtrent een e-mail gestuurd naar zijn ex baas (stuk A6).

- Het CGVS vindt het vreemd dat de werkgever van eerste verzoeker niet zou willen instaan voor het betalen van zijn renta

Zoals eerste verzoeker het uitlegde, ging het om een persoonlijke renta, die niet rechtstreeks gelinkt was aan zijn werk.

Daarenboven was eerste verzoeker een van de best betaalde werknemers van het bedrijf. Het zou veel geld gekost hebben aan het bedrijf zou het bovenop de hoge lonen nog de renta van zijn werknemers moeten betalen, los van de anciënniteit van de werknemers.

- Het CGVS vindt het niet aannemelijk dat verzoeker zijn route niet kon wisselen met een andere werknemer

Zoals hierboven reeds uitgelegd, zou een verandering van route het probleem niet opgelost hebben: MS verwachtte verzoeker iedere week voor het betalen van zijn persoonlijke renta. Zou hij niet komen, zou hij zijn renta niet betaald hebben en op die manier ernstige problemen riskeren.

- Eerste verzoeker is niet op de hoogte van wie zijn route overgenomen heeft na zijn vertrek, en of die persoon vervolgens problemen heeft gekend met de bendes

Eerste verzoeker heeft zich daaromtrent inderdaad niet geïnformeerd. Zoals eerder al gezegd, was de opgeëiste renta een persoonlijke renta. Eerste verzoeker ging er dus niet van uit dat de persoon die zijn route zou overnemen automatisch ook het slachtoffer zou worden van de bende MS. Het is inderdaad mogelijk, maar zoals het mogelijk is dat iedere burger van El Salvador een bedreiging ontvangt van de bendes.

- Terwijl de schoonmoeder van eerste verzoeker een attest is gaan vragen bij het bedrijf, heeft ze niet verder gevraagd of het personeel nog problemen gekend had, of getracht om te weten wat de gevolgen waren geweest voor het bedrijf van de bedreigingen door de bende.

Opnieuw lijkt het CGVS niet op de hoogte te zijn van de discretie waarmee iedereen in El Salvador omgaat met bedreigingen door de bendes of verschuldigde renta. Nooit zou het bedrijf die informatie hebben gegeven aan de schoonmoeder van eerste verzoeker. Als Eerste verzoeker wel op de hoogte was van enkele elementen, is het omdat hij er reeds tien jaar werkte en een heel nauwe band had met zijn baas.

Gezien de motivering van de bestreden beslissingen heeft eerste verzoeker zijn voormalige baas gecontacteerd (stuk A6), om meer informatie te verkrijgen. Hij ontving nog geen antwoord.

Een beëdigde vertaling van het e-mail van verzoeker zal gevoegd worden met een aanvullende nota.

- Verzoekers waren financieel welgesteld en konden de renta dus betalen.

Was de renta 10 dollar per week gebleven, dan konden verzoekers die inderdaad betalen. Echter werd het bedrag op 4 juli 2019 verhoogd naar 50 dollar per week. Dit ging op lange termijn onmogelijk worden voor verzoekers. Daarenboven vreesden ze dat het bedrag nog verhoogd zou worden.

Ze hebben ervoor gekozen om te vertrekken terwijl ze het nog konden, eerder dan wachten tot ze niks meer hadden, en dan niet langer in staat zijn om zichzelf te beschermen.

- Eerste verzoeker bleef het benzine station Uno Utilo bezoeken ook na het eerst verzoek om de renta te betalen

Verzoeker wist dat hij wekelijks 10 dollar ging moeten betalen, maar het was veiliger voor hem om te blijven komen en te betalen. Zolang het 10 dollar was, was het daarenboven voor hem mogelijk om het te betalen. Zou hij niet gegaan zijn, was er het risico dat ze hem thuis of op een andere plaats zouden komen zoeken en wraak nemen om hun bevelen niet te volgen.

Zoals eerder reeds uitgelegd, eisten de bendeleden van eerste verzoeker dat hij iedere week zou komen om de renta te betalen. Gewoon niet meer gaan was dus geen optie.

Door de stress van het gehoor heeft verzoeker toen niet helder geantwoord op de vragen.

- In de neergelegde klacht zou wel sprake zijn van bedreigingen

Het klopt niet! Het enige wat in de klacht staat, is dat zou eerste verzoeker de renta niet betalen, zouden ze het geld komen halen waar verzoekers wonen. Het waren toen nog geen bedreigingen over het leven

van familieleden en dergelijke. In de klacht staat inderdaad geschreven: "lo iban a ir a buscar donde vive". Dit betekent: "ze zouden het komen zoeken waar hij woont". Dit gaat niet om bedreigingen. Er zijn dus geen tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekers en de inhoud van de ingediende klacht.

- Eerste verzoeker heeft enkel op 24/06/2019 een klacht ingediend, maar niet voor de feiten die erna gebeurd zijn

Verzoeker heeft op 24/06 een klacht ingediend op aanraden van zijn baas. Daarna kreeg hij schrik. Zou de politie effectief onderzoek voeren over zijn dossier, zou de bende dat te weten komen en zou eerste verzoeker in een veel groter risico verkeren. Om die reden heeft eerste verzoeker daarna geen klacht meer ingediend. Hij hoopte dat als de politie het als een eenmalig feit zou beschouwen, of als "onschuldige" renta, ze geen onderzoek zouden voeren en hij geen al te groot risico zou lopen.

- Eerste verzoeker heeft zich niet verder geïnformeerd over wat er daarna met zijn klacht gebeurd is. Eerste verzoeker wou liever dat de politie zijn klacht zou vergeten, omdat hij schrik had dat de bende te weten zou komen dat hij naar de politie gestapt was.

Verzoekers verwijzen naar het punt 2.b) van het verzoekschrift over het risico in geval van het indienen van een klacht.

- Verzoekers hebben na 4 juli 2019 geen problemen meer gekend

Verzoekers wensen te benadrukken dat ze heel snel erna het land hebben verlaten, en ondertussen ondergedoken zijn bij de zus van eerste verzoeker.

Ze zijn uit het huis gegaan, maar enkel in de periode waar het nog niet te riskant, omdat de renta nog niet verschuldigd was: na 4 juli 2019 hadden verzoekers nog een week rust voor dat eerste verzoeker opnieuw de renta moest betalen. Vanaf 10 juli zijn verzoeker niet meer buiten gegaan tot aan hun vertrek.

Daarenboven moet niet vergeten worden dat de benedeleden, na hun vertrek, naar hen zijn komen vragen zowel bij hun woning als bij familieleden.

- De benedeleden die bij de familie van verzoekers op bezoek zijn geweest zijn blote beweringen

Verzoekers zijn overtuigd dat het om benedeleden gingen. Die personen hadden het uiterlijk en manieren van benedeleden. Het meest waarschijnlijk is dat ze op zoek naar eerste verzoeker kwamen.

Daarenboven heeft de bewaker van hun wijk in een attest bij een notaris, waarin hij het volgende verklaarde (stuk A5):

"Que el trabaja como vigilante en pasaje dos Sur, Poligono B, Residencial San Antonio, Santa Tecla, Departamento de La Libertad, El Salvador, que conoció al señor [C.R.F.D.], por que fue residente de ese pasaje en la casa numero dieciséis, y que tiene conocimiento que desde el año dos mil diecinueve dicho señor se fue de la colonia. Manifiesta recordar que en la primera semana de diciembre de dos mil diecinueve aproximadamente, como a las cuatro de la tarde, tres sujetos jóvenes se le acercaron al porton de la entrada del pasaje donde labora, y le preguntaron por la ubicación del señor [C.R.F.], dichos sujetos por su forma de vestir y hablar los identificó como miembros de pandillas, además por el trabajo que él desempeña sabe identificar a dichos sujetos, les manifestó que no sabía nada del señor [C.F.] y que él ya no vivía ahí ; también sucedió que ya en el mes de julio del año dos mil veinte aproximadamente como el día diez de ese mes, otra vez tres sujetos llegaron al porton de la entrada del pasaje a preguntar si ya había regresado el señor [C.F.], a lo que él les contó que no, que desde el año pasado ya no reside ahí, todo esto se lo contó a la vecina del Señor [C.F.], es decir, a la señora [Y.], ya que ella es comadre del señor [C.F.], y les contrô que los pandilleros en dos veces llegaron ya a preguntar por [C.F.], y por el aprecio que les tiene le contó para que tuvieran cuidado por que corrian peligro ya que esos pandilleros son bien peligrosos. »

(Vrije vertaling : Dat hij werkt als bewaker in Pasaje dos Sur, Poligono B, Residencial San Antonio, Santa Tecla, Department La Libertad, El Salvador, dat hij de heer [C.R.F.D.] kende, omdat hij een bewoner was van die passage in huisnummer zestien, en dat hij weet dat sinds het jaar tweeduizend negentien genoemde heer de kolonie heeft verlaten. Hij verklaarde dat hij zich herinnerde dat in de eerste week van december tweeduizend negentien, om ongeveer vier uur 's middags, drie jonge mensen bij de toegangspoort van de gang waar hij werkt, op hem afkwamen en hem vroegen naar de locatie van de heer [C.R.F.], deze personen identificeerde hij als leden van de bendes door hun manier van kleden en spreken, ook door het werk dat hij doet weet hij deze personen te identificeren, hij vertelde hen dat hij niets wist over de heer [C.F.] en dat hij er niet meer woonde; Het gebeurde ook dat in de maand juli van het jaar tweeduizend twintig, ongeveer op de tiende dag van die maand, weer drie onderdanen bij de poort van de ingang van de passage aankwamen om te vragen of de heer [C.F.] was teruggekeerd, waarvan hij hen vertelde dat hij dat niet had gedaan, dat hij er sinds vorig jaar niet meer

*verblijft, Dit alles werd verteld aan de buurvrouw van Mr. [C.F.], dat wil zeggen, mevrouw [Y.], aangezien zij de moeder van Mr. [C.F.] is, en zij vertelde hen dat de benedeleden twee keer naar [C.F.] kwamen vragen, en voor de waardering die hij voor hen heeft zei hij hen voorzichtig te zijn omdat ze in gevaar waren, aangezien deze benedeleden zeer gevaarlijk zijn.)
Een beëdigde vertaling van het stuk zal gevoegd worden via een aanvullende nota.”*

Verzoeker gaat vervolgens in op de bescherming geboden door de nationale autoriteiten. Hij wijst erop dat volgens de Guidelines van het UNHCR de corruptie- en straffeloosheidsgraad in El Salvador bijzonder hoog ligt. Tevens verwijst hij naar de COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador van 15 juli 2019 *“waar het CGVS naar verwijst, maar die niet werd neergelegd bij het administratief dossier - wat ook ernstige vragen doet rijzen wat betreft de effectieve kennis- of inachtneming van deze bron bij het nemen van de bestreden beslissing, zoals trouwens blijkt uit de analyse dat het CGVS hiervan maakt, zoals hierna zal worden uiteengezet”* en de COI Focus van oktober 2020. Verzoeker meent dat dit voldoende aantoont dat die bescherming onbestaande is, en zelfs de problemen verergert. Hij betoogt: *“Dit verklaart waarom de verzoekers helemaal geen hoop hadden in de bescherming door hun nationale overheden. In El Salvador is het veiliger als een klacht helemaal niet onderzocht wordt. Het is dan ook logisch dat de verzoekers weinig moeite hebben gestoken in die klacht. Dit wijst niet op het niet uitputten van de bescherming door de nationale autoriteiten, integendeel. Hoe meer energie men steekt in een bescherming door de nationale autoriteiten, hoe groter het risico voor de slachtoffers. Het is ook belangrijk om te benadrukken dat, ook al proberen de nationale overheden iets te doen tegen de bendes, ook al worden benedeleden gearresteerd, biedt dit geen bescherming aan de slachtoffers van het bendegerelateerd geweld. Het gevaar komt inderdaad niet van een specifiek bendelid, maar van het geheel van de bende, die heel goed georganiseerd is.”*

Verzoeker gaat in op de *“[n]iet betwiste elementen die moeten leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus”*. Hij citeert artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en benadrukt het belang van een lezing in samenhang met de algemene landeninformatie en met zijn specifieke profiel.

Verzoeker gaat vervolgens in op de mara-problematiek in El Salvador en haalt daarbij de UNHCR guidelines over dat land aan. Hij stipt aan dat hij geen familieleden heeft in de bendes en dus in angst voor hen leeft.

Verzoeker benadrukt dat niet wordt betwist dat hij een klacht heeft ingediend bij de politie, die hij heeft neergelegd bij de commissaris-generaal. Verzoeker citeert in dit verband uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from El Salvador”* van maart 2016 waaruit volgens hem blijkt dat UNHCR personen die meewerken met de autoriteiten tegen de bendes als een bijzonder kwetsbare groep beschouwt. In casu benadrukt verzoeker andermaal dat hij een klacht heeft ingediend bij de politie nadat hij het slachtoffer was van misdad door een bende. Dit vormt een van de redenen waarom hij in geval van een terugkeer naar El Salvador vervolging vreest. Hij citeert verder uit de COI Focus *“El Salvador. Situation Sécuritaire”* van Cedoca van 15 juli 2019 en meent dat hierin het objectief risico in zijnen hoofde wordt bevestigd

Verzoeker gaat verder in op zijn hoedanigheid als returnee. Hij stelt dat de verwerende partij dit element van zijn profiel foutief analyseert vanuit het oogpunt van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl dit op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dient te worden onderzocht, aangezien terugkeerders een specifieke sociale groep vormen in de zin van dit wetsartikel. Hij meent dat Afghaanse verwesterde terugkeerders als sociale groep worden beschouwd en dat dit mutatis mutandis dient te worden toegepast op Salvadoraanse terugkeerders met financiële middelen. Volgens verzoeker werd zijn specifieke situatie niet in concreto in acht genomen door de verwerende partij, en verwijst deze enkel naar algemene informatie die bovendien onvolledig en achterhaald is, of het tegenoverstelde aanhaalt van wat verweerder erin leest. Verzoeker stelt dat terugkeerders naar El Salvador dienen te worden beschouwd als een groep met een onveranderlijk kenmerk, met name dat ze in het buitenland hebben verbleven en hierdoor worden geacht te beschikken over financiële middelen. Hierdoor lopen zij volgens verzoeker het risico slachtoffer te worden van afpersing, hetgeen de verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissing. Dit verhoogd risico voor verzoeker als lid van de sociale groep van terugkeerders is in de bestreden beslissing niet onderzocht, daar de verwerende partij enkel de algemene informatie over terugkeerders naar El Salvador heeft vermeld. Verzoeker gaat vervolgens uitgebreid in op de risico's die terugkeerders naar El Salvador kunnen lopen, en citeert de UNHCR *“Guidelines”* van 2016 en de COI Focus *“El Salvador: retour au pays des ressortissants”* van 9 januari 2020, waarna hij concludeert deel uit te maken van de specifieke groep van gedeporteerden die El Salvador verlieten omwille van bende problemen, en Salvadoranen die veiligheidsproblemen kenden

voor hun vertrek. Hij loopt daardoor een bijzonder risico. Verzoeker wijst erop dat bestreden beslissing verwijst naar een verslag van de IOM van 2019 dat terugkeerders betreft die waren geëmigreerd om economische redenen, wat niet het geval is van verzoeker, en dat zelfs terugkeerders die El Salvador verlieten om economische redenen een verhoogd risico lopen bij terugkeer omdat de bendes vermoeden dat ze geld hebben. Verzoeker verwijst hiervoor naar een rapport van IDMC en stelt dat terugkeerders een moeilijke sociale en economische integratie kennen, waardoor zij het risico lopen om te worden gerekruteerd door bendes.

Hierna gaat verzoeker in op de lezing van verwerende partij van de voormelde COI Focus betreffende terugkeerders en stelt hij dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is waar zij enerzijds stelt dat er geen systematische opvolging is van de veiligheidssituatie van Salvadoraanse terugkeerders en anderzijds beweert dat die Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde situatie bevinden als diegenen die niet emigreerden. In de bestreden beslissing worden bovendien zeven bronnen geciteerd, waarvan zes stellen dat een terugkeer naar El Salvador een verergerende factor is die terugkeerders blootstelt aan een bijzonder risico, en één bron verklaart geen informatie hierover te hebben. Evenwel trekt de verwerende partij de conclusie dat terugkeerders zich in dezelfde situatie bevinden als Salvadoranen die niet zijn vertrokken, hetgeen intellectueel oneerlijk is.

Hierna beargumenteert verzoeker dat hij bij terugkeer wel degelijk een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van afpersing of andere daden van vervolging, daar hij snel zal worden geïdentificeerd als terugkeerder en hij geen werk zal hebben. Verzoeker citeert ter staving van dit verhoogd risico uit drie rapporten van de International Crisis Group, een verslag van IDMC van 2018, een rapport van Human Rights Watch van februari 2020 en concludeert dat hij omwille van het behoren tot de sociale groep van terugkeerders bij terugkeer naar El Salvador een ernstig risico loopt op vervolging.

Verzoeker beargumenteert vervolgens dat hij minstens recht heeft op de subsidiaire beschermingsstatus en vooreerst omwille van objectieve elementen van zijn profiel, die niet worden betwist door het CGVS en waardoor hij in gevaar zou zijn bij terugkeer. Hij stelt ook: *“(…) aangezien de geweld-graad die heerst in El Salvador, en het feit dat, behalve voor een aantal rijkelui die over voldoende geld beschikken om zichzelf in een zekere mate te beschermen, iedereen op elk moment in het vizier van gewapende groepen kan komen (cf. infra, punt 4, wat dit betreft), kan aan verzoekers ook een bescherming worden toegekend op basis van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) Vreemdelingenwet.”*

Ondergeschikt voert verzoeker aan dat hem de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te worden toegekend. Hij citeert uit het Diakité-arrest van het Hof van Justitie voor wat betreft de definitie van het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict, en legt er de nadruk op dat het Hof stelde dat de definitie van dit begrip in de zin van de Kwalificatierichtlijn verschilt van de definitie in het internationaal humanitair recht, dat de erkenning van het bestaan van een gewapend conflict in de zin van de Kwalificatierichtlijn niet ondergeschikt mag worden gemaakt aan een bepaald organisatieniveau van de aanwezige strijdkrachten of aan een bepaalde duur van het conflict, en het centraal element de mate van willekeurig geweld is. Verzoeker concludeert: *“Hieruit kan worden afgeleid dat de centrale vraag wat betreft de toepassing van art. 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet tot de situatie in El Salvador niet zozeer te maken heeft met het al dan niet bestaan van een situatie van gewapend conflict in het land, maar wel met de intensiteit van het geweld en de mate van willekeurigheid van dit geweld.”* Verzoeker gaat vervolgens in op de veiligheidssituatie in El Salvador en stelt dat er een zeer hoge mate van geweld aanwezig is, dat zowel willekeurig als gericht van aard is, en dat de COI Focus over de veiligheidssituatie zelf niet uitsluit dat er in El Salvador sprake is van een intern gewapend conflict. Hij citeert uit rapporten van de International Crisis Group, Human Rights Watch, en OSAC betreffende de zeer hoge prevalentie van geweld in El Salvador. Hij vergelijkt de Salvadoraanse moordcijfers met die van Irak en voert aan dat er voor inwoners uit Bagdad een subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend door de Belgische asielinstanties, en dat hij niet inziet waarom het anders zou zijn voor El Salvador, dat hogere moordcijfers heeft dan een land in oorlog.

Verzoeker wijst erop dat de daling van het aantal slachtoffers in 2015 voorzichtig moet worden geïnterpreteerd aangezien El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld blijft en deze daling volgens de COI Focus over de veiligheidssituatie meer te maken heeft met de vermindering van het aantal aangiftes dan met een verbetering van de situatie. Verzoeker citeert uit de COI Focus over de veiligheidssituatie om aan te tonen dat het geweld eerder diffuus dan gericht is en dat door de aard van het geweld iedereen er aan kan worden blootgesteld. Verzoeker concludeert: *“Al deze elementen bevestigen dat El Salvador een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers. Verzoekers tonen bijgevolg aan dat zij een serieus risico lopen op ernstige*

bedreiging van hun leven of van hun personen als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict in hun land van herkomst. Ze zijn dus de mening toegedaan dat er in El Salvador weldegelijk sprake is een situatie die rechtvaardigt dat zij, in subsidiaire orde, een bescherming moeten krijgen op basis van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.”

Verzoeker vraagt in hoofdorde de erkenning van de vluchtelingenstatus, in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing.

Verzoeker voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift:

- stuk A 5: verklaring bij notaris van de bewaker van de buurt van verzoekers;
- stuk A 6: e-mail naar de baas van eerste verzoeker;
- stuk B 1 : International Crisis Group (ICG), *Life Under Gang Rule in El Salvador*, 26 december 2018;
- stuk B 2: Internal Displacement Monitoring Center (IDMC), *Returning to El Salvador. Signs of an internal displacement crisis*, september 2018;
- stuk B 3: Human Rights Watch (HRW), *Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5 februari 2020;
- stuk B 4: International Crisis Group, *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, 19 december 2017;
- stuk B 5: Human Rights Watch (HRW), *El Salvador - Events of 2018*;
- stuk B 6: OSAC, *El Salvador - 2019 Crime and Safety Report*, 25 april 2019.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 22 april 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020;
- COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020;
- UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016.

4. Voorafgaand

4.1. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij met zijn gezin in een private en bewaakte zone in Santa Tecla woonde. Hij werkte als verkoper voor Distribuidora Salvadorena, een bedrijf dat alcoholische dranken verdeelt. Hij verklaart niet te kunnen terugkeren naar El Salvador uit vrees voor nieuwe problemen met de bendeleden van Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) die hem afpersten en bedreigden tijdens de uitvoering van zijn job als verkoper.

5.2. De Raad wijst vooreerst op de algemene situatie in El Salvador. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

De bendes viseren burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van bendegerelateerd geweld zoals personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd bij een terugkeer naar El Salvador. Er mag van een verzoeker dan ook worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van een bepaald profiel dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten zijn

individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals deze blijkt uit objectieve bronnen.

5.3. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek een aantal documenten voorgelegd die betrekking hebben op zijn identiteit en nationaliteit, zijn werk, functie en loon en zijn reis naar België. Dit zijn allemaal elementen die niet worden betwist maar verder de voorgehouden problemen niet kunnen staven. Hetzelfde geldt voor de neergelegde persartikels die de algemene situatie van bendege geweld in de wijken waar verzoeker woonde belichten, maar verder niets zeggen over zijn beweerde persoonlijke problemen met de bendes.

Wat betreft de klacht die verzoeker op 24 juni 2019 bij de politie indiende, moet worden opgemerkt dat dit document louter is opgesteld op basis van zijn verklaringen. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, de klacht is niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaden die werden verricht door de politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze klacht, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van verzoeker, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend.

Aangezien de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om verzoekers vluchtredenen en de daaruit volgende vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken, moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtredenen, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtredenen niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

5.4. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

Zo merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker voor 20 juni 2019, toen hij een eerste keer werd benaderd door MS-13, nooit problemen heeft ondervonden met bendeleden hoewel hij al meer dan een jaar elke donderdag aan het benzinstation leverde (gehoorverslag CGVS, p. 12-13, 16), zijn werkgever reeds renta betaalde om in de zone te mogen leveren (ibid., p. 12) en zijn collega's in die zone nooit eerder problemen met bendeleden hebben gekend (ibid., p. 18-19). De commissaris-generaal vraagt zich dan ook terecht af waarom de bendeleden verzoeker op 20 juni 2019 plots om renta zijn beginnen vragen.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoeker weinig informatie kon verschaffen over de procedure van betaling van renta door zijn bedrijf aan de bendeleden van de kolonie San José Del Pino (ibid., p. 18): *“Hiernaar gevraagd raakte u niet verder dan te stellen dat de vrachtwagenchauffeurs hiervoor verantwoordelijk zijn. Waar of aan wie de renta in deze zone moest worden betaald, wist u niet (CGVS, p.18). Dat u naliel zich hierover grondig te informeren bij uw werkgever is merkwaardig en brengt de geloofwaardigheid van uw vrees in het gedrang (CGVS, p.18; p.20).”*

De commissaris-generaal voegt hieraan toe: *“Verder is het uitermate merkwaardig dat u-die reeds sinds 2010 bij het bedrijf tewerkgesteld was- zelf voor de renta zou hebben moeten opdraaien (CGVS, p.17). Eveneens is het weinig plausibel dat na de gebeurtenissen van 20/06/2019 niet één collega met u van route kon wisselen of uw route kon overnemen (CGVS, p.18).*

Aanvullend dient in dit verband te worden opgemerkt dat u het antwoord schuldig moest blijven toen u werd gevraagd wie van uw collega's na 04/07/2019 uw klanten in de zone San José Del Pino bezocht (CGVS, p.22). Evenmin kon u antwoorden toen u werd gevraagd of het bedrijf nadien nog problemen aan het bewuste benzinstation met bendeleden heeft gekend. Het feit dat u op geen enkel ogenblik

geprobeerd heeft om informatie te verzamelen over de precieze situatie voor uw voormalige collega's en het bedrijf waarvoor u jarenlang werkzaam was is opmerkelijk en strookt niet met de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees (CGVS, p.22).

Niets belette u om u via uw schoonmoeder-die zich na uw vertrek op uw vraag naar uw ex-werkgever begaf om een bewijs van tewerkstelling aan te vragen-hierover te informeren (CGVS, p.22). Uw verklaring in dit verband als zou het moeilijk zijn om informatie te bekomen en het beter is om alle contacten te verbreken, is niet afdoende (CGVS, p.22)."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift evenwel dat de commissaris-generaal een interpretatiefout maakt omdat het in casu een persoonlijke renta betrof die door hem persoonlijk wekelijks aan het benzine-station betaald moest worden zodat het irrelevant is dat hij daar moest zijn voor zijn werk of dat zijn bedrijf reeds renta betaalde. Hij benadrukt dat hij in een beveiligde wijk woonde, waardoor hij minder gemakkelijk bereikbaar was voor bendes en dat MS-13 om die reden "waarschijnlijk" verkoos om op een andere plaats renta te eisen. Een verandering van route zou niet helpen omdat MS-13 verzoeker daar iedere week voor het betalen van een persoonlijke renta verwachtte.

Dit betoog strookt echter niet met de verklaringen die verzoeker en zijn gezinsleden zelf eerder op het CGVS hebben afgelegd. Verzoeker heeft immers bij het CGVS duidelijk verklaard heeft dat hij tien dollar moest betalen "telkens ik daar kwam" (ibid., p. 14). Ook zijn echtgenote verklaarde "voordien eisten ze 10 dollar van hem en die heeft hij altijd betaald, zodat hij kon blijven gaan naar die winkel ondanks dat het bedrijf nog steeds de renta betaalde" (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 10). Zijn dochter verklaarde dat de "bendeleden zieden dat hij persoonlijke renta moest betalen om toegang te krijgen tot tankstation waar hij kwam verkopen" (gehoorverslag CGVS dochter, p. 9).

Dat de renta hemzelf betrof en een "persoonlijke renta" was, doet dus geen afbreuk aan het gegeven dat uit deze verschillende verklaringen duidelijk naar voren komt dat de gevraagde renta wel degelijk verband hield met verzoekers werk, met name als een betaling om te mogen komen op het gebied waar het benzine-station gevestigd was waar hij elke week kwam verkopen.

Naast de renta die zijn werkgever reeds betaalde aan de bendeleden van MS-13 om in de zone van het benzine-station in San José Del Pino te mogen leveren, werd verzoeker aldus een persoonlijke wekelijkse bijdrage gevraagd in ruil om er te mogen komen.

Aldus zijn de voormelde bevindingen van de commissaris-generaal wel degelijk pertinent en correct.

Het betoog ter terechtzitting dat verzoeker werd geïnterviewd om dat ze hem niet konden raken in zijn beveiligde buurt, ontbeert, gelet op de eerder afgelegde verklaringen op het CGVS, dan ook elke ernstige grondslag.

Verzoeker tracht zijn gebrek aan informatie over andere collega's die ook slachtoffer zouden zijn geweest van renta en zijn gebrek aan kennis over de precieze situatie na zijn ontslag te verschonen door te stellen dat het in El Salvador zo is dat mensen niet graag over het betalen van renta spreken en hier met discretie mee omgaan. Dit is niet meer dan een loutere bewering die door geen enkel objectief element wordt ondersteund.

Hij stelt verder in zijn verzoekschrift dat het bijzonder onaangepast is om met zijn baas over renta te spreken daar zijn baas zich zou hebben afgevraagd of verzoeker geen connectie heeft met een rivaliserende bende. Dit betoog overtuigt geenszins omdat het niet strookt met zijn eerdere uitdrukkelijke verklaringen bij het CGVS, met name dat hij zich niet had geïnformeerd omdat het slechts tien dollar betrof en hij niet dacht dat de situatie erger zou worden (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 18).

Hij stelt vervolgens, na het ontvangen van de bestreden beslissing, alsnog zijn ex-baas te hebben gecontacteerd om meer informatie te verkrijgen. Verzoeker verwijst hierbij naar het afschrift van een Whatsapp bericht, gevoegd bij het verzoekschrift, dat evenwel enkel in het Spaans is opgesteld en niet is voorzien van een voor eensluidende verklaarde vertaling. Wat er ook van zij, verzoeker kan geen antwoord van zijn ex-baas voorleggen en blijft dus in gebreke om informatie te verschaffen over andere werknemers van het bedrijf die problemen zouden hebben gekregen met bendes dan wel over de procedure van betaling van renta.

Waar blijkt dat de renta wel degelijk verband hield met het werk, blijft het verder weinig aannemelijk dat verzoeker alsnog door de bende werd verzocht een eigen renta te betalen waarvoor hij bovendien zelf zou moeten voor opdraaien, gelet op de door hem geschetste context waar zijn bedrijf structurele afspraken zou hebben gemaakt met de bende over het betalen van renta. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen ernstige elementen naar voren die hierover anders doen denken.

5.5. De commissaris-generaal vervolgt: "Wat er ook van moge zijn, uit uw verklaringen blijkt dat het financieel geen probleem voor u was om de bendeleden wekelijks 10 dollar renta te betalen en u ook na

20/06/2019 uw klanten in de zone waar u werd afgeperst bleef opzoeken. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw adres bij de benedeleden gekend aangezien zij op 20/06/2019 een kopie van uw identiteitskaart namen (CGVS, p.14; p.17). Uit bovenstaande kan geenszins worden afgeleid dat u schrik zou hebben gehad voor verdere problemen (CGVS, p.17-18). Gevraagd waarom u rekening houdend met bovenvermelde- toch bent teruggekeerd naar het benzinestation, antwoordde u dat het bedrijf de filosofie heeft om steeds de klanten te bezoeken en u toen bovendien geen gevaar liep (CGVS, p.17). Rekening houdend met het gegeven dat benedeleden sinds 20/06/2019 uw adres kenden vroeg het CGVS u om verduidelijking over uw verklaring als zou u geen gevaar hebben gelopen. U antwoordde dat de benedeleden u op 20/06/2019 en 27/06/2019 niets zeiden over het feit dat zij wisten waar u woonde en waar uw kinderen studeerden (CGVS, p. 17). Tevens voegde u eraan toe dat pas op 04/07/2019 de afpersingen gepaard gingen met bedreigingen aan uw adres en dat van uw gezinsleden (CGVS, p. 14; p.16; p.20).

Bovenstaande beweringen zijn uitermate merkwaardig. Immers, uit een vertaling van de door u neergelegde klacht bij de politie van 24/06/2019 blijkt dat u expliciet melding maakte van bedreigingen aan uw adres. In de klacht wordt melding gemaakt van het feit dat benedeleden u waarschuwen u waar dan ook te zullen zoeken indien u hen geen 10 dollar betaalde. Een kopie van de vertaling van de klacht werd toegevoegd aan het administratief dossier. Dat de inhoud van de klacht van de aard van de problemen niet overeenstemt met uw verklaringen voor het CGVS is uitermate merkwaardig en zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.”

Wat betreft de vaststelling dat hij naar het benzinestation bleef terugkeren nadat hij op 20 juni 2019 door benedeleden werd aangesproken, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat het veiliger was om te blijven komen en te betalen want de benedeleden eisten iedere week dat hij zou komen om renta te betalen. Als hij niet zou gaan, zou het zijn alsof hij zich onttrok aan de bende.

Echter, zoals reeds vastgesteld, hebben verzoeker en zijn gezinsleden bij het CGVS niet verklaard dat hij iedere week moest komen om renta te betalen. Zij hebben wel verklaard dat iedere keer dat verzoeker daar moest komen, hij renta moest betalen. Zoals gezegd, de renta was wel degelijk gerelateerd aan zijn werk en betrof in casu eerder een betaling om er te mogen komen en toegang te krijgen tot het benzinestation.

Verzoeker betwist verder dat in de neergelegde klacht wel degelijke sprake zou zijn van bedreigingen, maar overtuigt niet. De volledige vertaling, opgesteld door de tolk van het CGVS, van de betrokken zin in de neergelegde klacht luidt als volgt: *“Ze waarschuwen hem dat hij als hij geen 10 dollar uit eigen zaak betaalde iedereen keer wanneer hij de colonia betrad, ze hem waar dan ook zouden zoeken.”* (AD CGVS verzoeker, stuk 5, map met documenten, nr. 8). Gelet op de in de klacht geschetste context, is het gegeven dat de benedeleden zouden hebben gezegd dat ze het geld zouden komen zoeken waar hij woont, wel degelijk als een bedreiging te begrijpen. Verzoeker brengt dus geen overtuigende elementen aan die voormelde bevindingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht stellen.

5.6. Verder stelt de commissaris-generaal: *“Voorts dient te worden opgemerkt dat u voor de feiten van 20/06/2019 wel een klacht indiende bij de politie, maar naliet zich tot de politie te richten voor het incident op 04/07/2019 waarvoor u uiteindelijk het land besloot te verlaten. Op aanraden van uw baas diende u op 24/06/2019 een klacht in over de gebeurtenissen van 20/06/2019 (CGVS, p.17; p.19-20). Uw verklaring voor het niet indienen van een klacht voor uw probleem op 04/07/2019, namelijk als zou u met uw klacht op 20/06/2019 nieuwe problemen hebben willen voorkomen en schrik hebben gehad voor represailles omdat een kennis van u in 2017 door het indienen van een klacht problemen kende kan het CGVS slechts weinig overtuigen (CGVS, p.20; p.23). Temeer omdat u voor de feiten van 20/06/2019 wel klacht indiende en de benedeleden toen ook al over uw identiteitsgegevens en adres beschikten. Bovendien informeerde de politie u op 30/06/2019 dat er geen arrestaties konden worden verricht omdat uw klacht op 24/06/2019 een eenvoudige klacht betrof die geregistreerd werd voor het geval u later iets zou overkomen (CGVS, p.21). In het licht van bovenstaande is het merkwaardig dat u voor de feiten van 04/07/2019 nooit naar de politie bent gestapt. Wat er ook van moge zijn, u liet na om na 30/06/2019 of na uw vertrek uit El Salvador contact op te nemen met de politie of uw werkgever om verdere informatie over uw klacht van 24/06/2019 in te winnen (CGVS, p.21). Als reden haalde u aan dat u dacht dat de benedeleden u niet meer zouden zoeken en u de situatie niet langer in de gaten wilde houden omdat het geen aangename situatie betreft (CGVS, p.21). Bovenstaande beweringen zijn opmerkelijk en zetten de geloofwaardigheid van uw vrees wederom op de helling.”*

Verzoeker wijst erop dat hij op 24 juni 2019 een klacht heeft ingediend op aanraden van zijn baas en dat hij pas daarna schrik kreeg zodat hij voor de beweerde feiten van 4 juli 2019 geen klacht meer indiende

en hoopte dat de politie geen onderzoek zou voeren naar de klacht van 24 juni. Hij heeft niet verder geïnformeerd omdat hij schrik had dat de bende te weten zou komen dat hij naar de politie is gestapt.

Het is vooreerst opmerkelijk dat verzoeker doorheen zijn gehele verzoekschrift volhoudt dat de renta niets te maken heeft met zijn werk, maar dat hij vervolgens wel op instructie van zijn baas een klacht indient (*"baas zei toen ook een klacht neer te leggen voor gelijk welk incident dat zich in de toekomst zou indienen"*, gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 17). Als het niets met zijn werk te maken had en verzoeker schrik had dat de bende te weten zou komen dat hij naar de politie was gestapt, dan had hij kunnen weigeren een klacht in te dienen.

Voorts is verzoekers uitleg niet afdoende daar, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, de bendeleden reeds sinds 20 juni 2019 beschikten over zijn identiteitsgegevens en adres en de politie op basis van zijn klacht van 24 juni 2019 geen arrestaties kon verrichten.

Hij brengt bijgevolg andermaal geen elementen aan die voormelde bevindingen van de commissaris-generaal kunnen weerleggen.

5.7. Ten slotte stelt de commissaris-generaal: *"Het CGVS stelt zich voorts serieuze vragen over de ernst van de door u aangehaalde feiten. Behalve de dreigementen op 04/07/2019 kende u in El Salvador geen andere problemen meer (CGVS, p.21). Om problemen te vermijden ging u op 05/07/2019 met uw gezin bij uw zus in Residencia Magnolia in de kolonie Lourdes Colon (La Libertad) wonen, waar u bleef tot aan uw vertrek naar België op 19/07/2019.*

Echter uit uw verklaringen blijkt dat jullie niet nalieten om zich in deze periode buiten de kolonie te begeven.

Zo blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote G.D.F.G.A. dat u naar uw woning in San Antonio terugkeerde om spullen op te halen (xxxx, notities persoonlijk onderhoud, p.5). Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt tevens dat u tijdens het verblijf bij uw zus naar Mejicanos bent gegaan om er een recente geboorteakte van uw dochter af te halen (CGVS, verklaringen echtgenote, p.12). Tevens gingen jullie enkele dagen voor jullie vertrek naar België met het gezin naar de school van uw zoon in Santa Tecla en de universiteit van uw dochter in de buurt van Antiguo Cuscatlan om de formaliteiten voor de uitschrijving van uw kinderen in orde te maken (CGVS, echtgenote, p.6 + CGVS verklaringen dochter, p.7-8; p.14). Dat jullie zich ver buiten de kolonie van uw zus verplaatsten om administratieve zaken in orde te maken valt moeilijk te rijmen met iemand die een vrees voor zijn leven en dat van zijn gezin zou hebben moeten koesteren. Dat u voor uw verplaatsingen uit voorzorg de wagen van uw zus zou hebben gebruikt, wijzigt hieraan niets (CGVS, dochter, p.11).

Voor wat betreft uw verklaring als zouden in december 2019 en juli 2020 individuen, die eruit zagen als bendeleden, bij de bewaker van jullie woonzone naar jullie komen vragen zijn dient verder te worden opgemerkt dat dit louter een blote bewering betreft die u niet kon hardmaken (CGVS, p. 21). Bovendien konden noch u, noch uw familieleden concrete informatie verschaffen over de identiteit van de personen die naar jullie op zoek zouden zijn gekomen (CGVS, p.22 + CGVS, dochter, p.5). U maakte evenmin aannemelijk dat deze feiten verband houden met de afpersingen en bedreigingen waarmee u in juni en juli 2019 tijdens uw werk te kampen kreeg (CGVS, p.22). Uw verklaring in dit verband al heeft u geen enkele vriend die iets te maken heeft met bendes, kan het CGVS niet overtuigen (CGVS, p.22).

Volledigheidshalve dient in dit verband te worden opgemerkt dat uw familieleden in El Salvador sinds jullie vertrek geen problemen met bendeleden hebben gekend zoals u dochter verklaart (CGVS, dochter, p.12), wat vragen doet rijzen over de ernst van de door u aangehaalde problemen."

Verzoeker benadrukt dat hij het land snel heeft verlaten na het incident van 4 juli 2019 en ondertussen was ondergedoken bij zijn zus. Hij en zijn gezinsleden zijn enkel het huis uitgegaan tijdens een periode waar het nog niet riskant was, met name tussen twee betalingen door. Dit betoog doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat hun gedrag inderdaad moeilijk te rijmen valt met dat van iemand die vreest voor zijn leven en dat van zijn gezin. Verzoeker en zijn gezinsleden hebben zich immers ver buiten de kolonie van zijn zus verplaatst om administratieve zaken te regelen waarvan niet kan worden ingezien dat deze noodzakelijk waren om hun vertrek voor te bereiden, met name het afhalen van geboorteakten en het regelen van formaliteiten voor de uitschrijving in de scholen van de kinderen.

Verzoeker verwijst verder naar een kopie van een attest van de bewaker van zijn wijk, opgesteld bij een notaris, gevoegd bij het verzoekschrift, waarin deze verklaart dat in december 2019 en juli 2020 bendeleden naar verzoeker kwamen vragen. De verwerende partij merkt ter terechtzitting terecht op dat dit stuk niet gepaard gaat met een voor eensluidende verklaarde vertaling en dat het bovendien enkel

verklaringen betreft waarvan, zelfs indien ze voor een notaris werden afgelegd, niet blijkt hoe waarheidsgetrouw ze zijn.

Hierbij benadrukt de Raad verder dat de gezinsleden van verzoeker, zijn echtgenote en twee kinderen, inmiddels vrijwillig zijn teruggekeerd naar El Salvador, hetgeen andermaal de geloofwaardigheid van de ernst van de problemen onderuit haalt. Dat het koppel uit elkaar is gegaan, doet hieraan geen afbreuk. Indien zijn gezinsleden daadwerkelijk het voorwerp uitmaakten van bedreigingen door MS-13, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij, ook bij een echtelijke breuk, zouden hebben volhard in hun beschermingsverzoek, quod non.

5.8. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige en concrete poging onderneemt om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van zijn relaas, pertinent en draagkrachtig zijn alsook steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft, zoals hierboven besproken.

Verzoeker komt voor het overige niet verder dan het louter volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

De Raad besluit, na lezing van het administratief dossier, in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van de voorgaande bevindingen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerde gebeurtenissen met bendeleden die hem er toe zouden hebben gebracht om zijn land van herkomst te verlaten.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker op grond van de door hem aangehaalde vluchtmotieven geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt. Verzoeker slaagt er niet in om een individueel risico verbonden aan zijn 'specifieke profiel' in concreto aannemelijk te maken.

5.9. Verzoekers algemene verwijzing naar de mara-problematiek in El Salvador, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij louter omwille van het feit dat hij geen familieleden heeft in de bendes, en bevreesd leeft omwille van de bende-problematiek in El Salvador, een gegronde vrees heeft, wijst de Raad erop dat hij zich hier beperkt tot een volledig hypothetische vrees, die geenszins concreet wordt aangetoond. Uit het loutere feit dat de landeninformatie aantoont dat bendes in El Salvador door bedreigingen en geweld angst zaaien en dat verzet tegen deze bendes zwaar wordt bestraft, kan immers niet worden geconcludeerd dat er in het individuele geval van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, en hij haalt, gelet op wat voorafgaat, geen enkel concreet element aan dat dit wel aantoont.

5.10. Op basis van het geheel van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*".

De informatie die verzoeker aanhaalt, werpt geen ander licht op de voorgaande appreciatie, aangezien het dezelfde informatie is als deze waarop de voormelde analyse is gebaseerd.

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als 'returnee' aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, hecht de Raad geen geloof aan de beweerde afpersingen en bedreigingen door de MS-13. Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden. Evenmin zijn er andere indicaties dat hij problemen had met bendeleden. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden gevisieerd door bendeleden.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijft evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker meent dat hij behoort tot de specifieke sociale groep gedefinieerd als 'returnees' die in het buitenland hebben verbleven, wijst de Raad erop dat uit artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet volgt dat er twee voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld om als een specifieke sociale groep te worden beschouwd: ten eerste, moeten de leden van de groep een *"aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden"*, of een kenmerk of geloof delen *"dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven"* en, ten tweede, moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als *"afwijkend"* wordt beschouwd. Hoewel de bewoordingen van de Vreemdelingenwet afwijken van de bepaling in de Kwalificatierichtlijn wijst de Raad erop dat deze formulering werd ingevoerd op grond van de Kwalificatierichtlijn aangenomen in 2004, en dat het Hof van Justitie in het arrest X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel heeft geoordeeld dat een groep wordt geacht een *"specifieke sociale groep"* te vormen als aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 10, lid 1, d) van richtlijn 2004/83/EG is voldaan (HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z, arrest van 7 november 2013, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov tegen Hongarije, pt. 89; RvS 5 maart 2021, nr. 14.253 (c)).

De Raad stelt evenwel vast dat voor zover verzoeker doet gelden dat hij behoort tot de specifieke sociale groep die wordt omschreven als 'returnees', hij in geen van deze hypothesen voldoet aan de cumulatieve voorwaarden vereist door de rechtspraak van het Hof van Justitie. Er kan niet worden ingezien hoe verzoeker zou behoren tot een groep met een eigen identiteit die in de directe omgeving als afwijkend zou worden beschouwd, nu hij voor zijn vertrek geen ernstige problemen kende met bendes, noch concreet aantoonde waarom dergelijk risico in zijn geval zou bestaan in geval van terugkeer.

Dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador geen werk zou hebben, is een puur hypothetische bewering en zelfs indien dit zou zijn aangetoond, betekent dit nog niet dat hij in zijn specifieke situatie een verhoogd risico op problemen met bendes loopt. Waar verzoeker nog aanhaalt dat een moeilijke economische en sociale integratie bij terugkeer ertoe zal leiden dat hij gemakkelijk te rekruteren zal zijn, wijst de Raad erop dat de familieleden van verzoeker nog op hun gewoonlijke verblijfplaats zijn en dat verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud nog steeds contact met hen onderhoudt. Gezien de duidelijke aanwezigheid van een netwerk in El Salvador, en de eerder beperkte tijd die is verstreken sinds hij El Salvador verliet, kan niet worden besloten dat verzoeker bij terugkeer een moeilijke integratie zal kennen waardoor hij vatbaarder zou zijn voor rekrutering. Uit het voorgaande volgt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij, in zijn hoedanigheid van terugkeerder, zou behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien zijn de gezinsleden van verzoeker inmiddels vrijwillig teruggekeerd naar El Salvador en wordt geen melding gemaakt van enige concrete problemen die zij zouden hebben ondervonden als 'returnee'.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie, laat niet toe te besluiten dat verzoeker ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

5.11. De door verzoeker toegevoegde landeninformatie (verzoekschrift, stukken B.1-6) kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van zijn vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, nu hij in gebreke blijft deze in concreto aannemelijk te maken en deze aldus te verbinden aan de algemene informatie.

5.12. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor er ook geen sprake is van een omkering van de bewijslast. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

5.13. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog dat zijn vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel 'sociale groep', valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet meer dienstig. Evenmin is er in casu een nood aan een onderzoek naar de in El Salvador voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse

overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen een risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoeker brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De Raad stelt vast dat de door verzoeker geciteerde bronnen in het verzoekschrift alle in de lijn liggen van, dan wel dezelfde bronnen zijn als deze waarop de verwerende partij de bestreden beslissing heeft gebaseerd en vooral betrekking hebben op de hoge moordcijfers in El Salvador, hetgeen op zich niet aantoonbaar is dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van de jurisprudentie van het Hof van Justitie.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat de aangevoerde schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Volgens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder ‘middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die

rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X). Verzoeker voert de schending aan van artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn, van artikel 57/6/2 iuncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, §2 van het KB CGVS, van de "onafhankelijkheidsplicht" en van de "onpartijdigheidsplicht", maar geeft niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen en beginselen geschonden acht. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

9. Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De eerste verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de eerste verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep wordt verworpen in de mate dat het werd ingediend door de tweede en derde verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES